

Képeim elé

okat hallani, hogy a képek korában élünk. Bizonyosan sok kép vesz körül bennünket, és a képek mellett a *puszta látványok* is megszorodtak. Ha kinyitjuk a szemünket, *puszta látványokat* látunk. A *puszta látvány* nem kép. A kép egy paradigma demonstrációs eszköze. A kép kijelent, megnyilvánít. A kép határos, más képektől lényege szerint elkülönböződik. A kép mindig az egyetemes háttér előtt jelenik meg, legyen az házunk fala vagy tudatunk virtuális tere. A kép határain túl mindent lefokoz, és háttérré redukál. A kép fénylik. A képre emlékezünk, és elménkben őrizzük.

Képkészítő vagyok. Nem tudok mit kezdeni a kép korszerűségének, a környezetbe illő esztétikusságának, divatosságának gondolatával. A kép számomra nem tetszetős, hanem elementáris.

Képsorozatokat készítek. Rendkívül inspirálónak tartom azt a lehetőséget, amely egy képi ötlet képről képre változása során bontakozik ki. Így szinte több irányból, több aspektusból láthatunk bele abba a gondolati térbe, amely az éppen adott képi események köré szövődik. Tekintetünk képről képre ugrik, áttűnéseket, továbbfűzést és akár cáfolatokat keres és talál a képi elbeszélés láncszemei között.

Képeim kiindulópontja általában egy olyan gondolat, amelynek formai és narratív összetevői kibírják azt a repetitívitást, amit a sorozattá bővülés jelent. Az ismétlődés melankóliáját, az eltérések izgalma feszíti szét. Tehát a módszer: a motívumok vándorlása és metamorfózisa.

Nyomatékosan hangsúlyozom, az esszenciális motívum gondolatból való kibontását! Ez a forrás nálam – ahonnan a kép ered – mindig gondolati és nem vizuális. Képpé, azaz vizualitássá válik, nem eredendően az. A látványvilágban megtalált szép forma nem érdekel, a kifejező forma és szín rögzítése annál inkább. Nem kutatom a világot látványokért, amelyek témájául szolgálhatnak a képnek. Erős gondolatokat keresek, amelyek képként is képesek lekötöttségben tartani a szemlélő tekintetet. S az így létrehozott kép, mivel csak itt van, és máshol nincs – mivel nem másolata valami másnak –, létezésének teljes erejével mutatkozik meg. A kép előbbi megszemélyesítése a mondatban tudatos, mert egy kép nem úgy van, mint a hétköznapi valóság egy tárgya, hanem szinte személyszerűen hordoz valamit, cipel, emel, hajít a néző felé. A kép szándékokból csomózott dinamizmusként létezik, ami által kikökönt, eltérít, megrészesít a találkozás, ha szemtől szemben állunk. A kép nem a *puszta alma*, hanem a *paradicsomi gyümölcs*, ami úgy van a világ közepére állítva, hogy benne sűrűsödik mindaz a viszony, ami előfordulhat a világban.

Gondolataink *képek*, képeink a gondolataink tükröződései. Mi Tükörjárók vagyunk. A Tükörjárók a lét szélén billegő figurák, a tükör virtuális világa és világunk egyesül bennük. Szenvedők, akiket egy formájukból fakadó törvény súlyt. A tükör itt szimbóluma létezésünknek és a létezésünket behatároló lehetőségeinknek és azon ritka pillanatainknak, amikor e határok átjárhatóvá válnak. A tükörjárók köztes lények. Nincsenek itthon a földön, s már idegenek az égben. A rajtuk megjelenő univerzális törvény (szimmetria) az anyaghoz láncolja őket. Formákká gyötörtén viselik a létezésüket.

Képek között élek, nézem és készítem őket. Számomra a festmény és a grafika nem két parciális műfaj, hanem az éppen aktuális gondolat adekvát képi formája. Hol ezt készítek, hol meg azt. A festményben a szín erejére, intenzitására, a grafikában a maximális kontrasztra támaszkodom.

Nem készítek vázlatokat. Az elem villanó új kép ötletének kibomlása általában festés közben merül fel. S a kép készítése közben hozott technikai, formai vagy színbeli döntések alternatívájaként nyeri el individualitását. Az egyik képből születik a másik.

Sorozataim a *tükröződés*, az *emlék*, a *töredék*, a *test* és a *mindent látás* eszméi körül kristályosodnak ki. Folyamatosan foglalkoztat a *tér* mint a felület és mélység konfliktusa és az érzékeinkkel felfogható tér mimézisének sikertelenségét álcázó térábrázolási módszereink *secunda naturája*. Néhány geometrikus konstrukción az egységes tér reneszánsz örökségét fogja faggatóra saját eszközeivel, a távolba nyíló dobozterek motívummá váló sokaságával, a *szertenézés* és az *egyszerre látás* sajátos megoldásait keresve.

A most látható képek *könyomatok* és *monotípiák* és *alumíniumkarcok*. A könyomat számomra a rajzi vonal megjelenítésére legalkalmasabb sokszorosító technika. A kő felülete, már önmagában is inspirációs forrás, és az hogy érinthetjük és rajzolhatunk rá, jutalom az érzékeink számára.

Az *előkészített monotípia* pedig a legfestőibb grafikai technika. A grafikus itt nem valami rideg anyaggal dolgozik, mint nyomóformával, hanem a festékkel, amely kisebb ellenállást tanúsít.

Az itt látható legrégebbi monotípia sorozatom a *Tervrajzok a múlttól* címet viseli. Vizuális eleinknek állít grafikai emlékműveket. Az utolsó *Viharfigyelő bálványok* pedig a tavaly nyárnak. ☒